

• 1 •

แมว...?

ผมจ้องหน้ากับสิ่งมีชีวิตหน้าขนอ่อนฟูแต่ดูยุ่งเหยิงและสกปรกหน่อยๆ ถึงแม้ขนมันจะยุ่งและพันกันเป็นสังกะตังแต่ผมก็ยังพอมองออกว่าสิ่งมีชีวิตตรงหน้าคือแมว...

ผมยื่นมองมัน มันนั่งจ้องผม เหมือนเรากำลังทดสอบความอดทนว่าใครจะขยับก่อน อันที่จริงผมคงไม่สนใจแมวจรตัวนี้นักหรอกถ้าหากว่า...

เหลือบไปมองเสาไฟฟ้าต้นข้างๆ

'ประกาศแมวหาย!

ใครพบเห็นโปรดแจ้ง 081-xxx-xxxx

...'

ตามด้วยข้อความรายละเอียดข้างล่างที่ผมละไปไม่ได้อ่านต่อ 'ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรเพราะสภาพแมวในรูปดูดีกว่าตัวจริงที่ผมเจอมากโข ภาพแมวสีเทาในรูปขนฟูสลวย ดวงตากกลมโตสีเหลืองซ้อนขึ้นมาองกล้องอย่างรู้มูมรู้องศา ใบหน้าบ้องแบ๊วน่ารักเสียจนใครเห็นก็ต้องเอ็นดู

กับตัวตรงหน้า...ขนสีเทาฟูแต่ยุ่งเหยิงเหมือนไปกัดกับใครมา เศษดินเศษหินติดตามตัวเต็มไปหมด ดวงตากกลมไม่ได้จ้องผมอย่างบ้องแบ๊ว ส่วน

หน้าตาที่ไม่ได้ดูน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนในรูป...หน้าตาเหมือนหาเรื่องกันอยู่มากกว่า

แมวมโนรูปถูกถ่ายในสถานที่ที่คาดว่าที่บ้านของเจ้าของ พื้นที่ลายหินอ่อนและเฟอร์นิเจอร์ไม้สักที่เป็นฉากหลังทำให้พอเดาได้ว่าเจ้าของคงมีฐานะพอตัว ส่วนแมวดตัวจริงตอนนี้นั่งหน้าวงอยู่บนพื่นถนน หน้าตาเหมือนแมวจรจัดไม่มีใครคบ หางฟูๆ นั้นเปียกและ ไม้รู้ว่าไปลากโดนน้ำที่ไหนมา ส่วนอุ้งเท้าทั้งสี่ก็ปรอะเปื้อน คิดว่าคงเปื้อนน้ำที่เดียวกับส่วนหาง

ผมลองขยับตัว

คุณเกรย์ก็ขยับตาม

ผมตั้งชื่อให้โดยไม่ถามเจ้าตัว จะให้เรียกแมวสีเทาตลอดก็ให้ที เลยตั้งเป็นโค้ดเนมลับๆ ให้เสียเลย

ถึงแม้ผมจะไม่เชี่ยวชาญเรื่องแมวนักแต่ก็พอดูออกนะว่าคุณเกรย์น่าจะเป็นตัวเดียวกับในป้ายประกาศ ที่จริงก็อยากจะขยับมือไปคว้าตัวไว้แล้วโทรหาเจ้าของตามประชาสัมพันธ์ เพียงแต่แค่ผมขยับขาเปลี่ยนไปทิ้งน้ำหนักตัวลงอีกข้างคุณเกรย์ยังสะดุ้ง แถมตั้งท่าพร้อมจะดีดตัววิ่งตลอดเวลา เห็นอย่างนั้นจึงรู้ว่าถ้าพุ่งเข้าไปจับคงคว้าได้แต่ลม

เสียแต่ป้ายประกาศก็อยู่ข้างๆ แดมแมวมโนภาพก็อยู่ตรงหน้า จะให้ผมทำเป็นไม่ใส่ใจก็ออกจะใจร้ายเกินไปหน่อย เลยได้แต่ยี้ๆ ยี้ๆ กับคุณเกรย์อยู่เป็นชั่วโมง ดีหน่อยที่ตรงนี้มีร่มเงาของตึกด้านหลังบังแสงอาทิตย์ไว้ ทำให้ผมแข่งจ้องตากับคุณเขาได้นานขนาดนี้

ลมอ่อนๆ พัดเฉื่อยๆ คุณเกรย์เปลี่ยนท่าเป็นนั่งก้มเสียน พอมขยับอีกทีเขาก็ขยับตาม ถ้าคุณเขาวิ่งหนีไปเสียตอนนี้ผมอาจจะสบายใจกว่าก็ได้ การที่ต้องอยู่นิ่งๆ ประเมินสถานการณ์คู่ต่อสู้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามทำให้ผมทำตัวไม่ถูก แต่พอจะขยับมือเพื่อควานหาโทรศัพท์มือถือในเป้ คุณเกรย์ก็ดันระแวงอีก

แกร็บ

เสียงถุงขนมพลาสติกในมือดังขึ้นเมื่อผมออกแรงบีบ คุณเกรย์ก็พลัน

หันขวับมาจ้องของที่อยู่ในมือผม

อ้อ สิ่งนี้สินะที่ทำให้คุณเกรย์มานั่งจ้องผมเสียนาน ผมเหลือบมองดูท่าไร้สีเหลืองในมือ พอขยับอีกคุณเกรย์ก็มองอีก ครั้นนี้พอเลื่อนมือไปทางอื่น คุณเกรย์ก็มองตามทิศทางที่ดูสีเหลืองนั้นนำพา

จับได้ได้แล้ว

ผมเปิดช่องท่าไร้ หยิบเส้นขนมออกมาสามสี่เส้น ครั้นพอลงไปนั่งเพื่อจะได้ยื่นขนมให้คุณเกรย์ คุณเขากลับถอยกรูด พอเห็นผมนั่งนิ่งๆ แล้วยื่นปลาเส้นไว้ ดูไม่น่าเป็นอันตราย คุณเกรย์ก็ขยับตัวเข้ามาหาผมมากขึ้น ระยะห่างระหว่างผมกับเขาใกล้กันจนจมูกสีชมพูนั้นจรดดมเส้นทาไร้ในมือผมได้ ลิ่นเล็ก ๆ ตัวดเล็กชิมก่อนจะอ้าปากกับเอาเส้นทาไร้ของผมไปกิน

ผมค่อยๆ บ้วนเขาทีละเส้น คุณเกรย์เองก็รับไปกินอย่างมูมมาม เดาจากสภาพท่าจะหิวโหยมากพอควร ทำไมอะ เพื่อนแมวจรไม่ยอมคบเหรอ ไม่มีใครแบ่งปลาหมูให้กินเหรอ ผมคิดอย่างขบขัน

จวบจนหมดอาหารตรงหน้า คุณเกรย์ก็จ้องผมเหมือนจะสั่งให้เอาออกมาอีก แต่คุณครับ ท่าไร้หมดของแล้วครับ ผมฉีกถุงออกเพื่อให้เขาเห็นถึงความกลวงไว้

"หมดแล้วอะ"

แต่คุณเกรย์ไม่เข้าใจ ซ้ำยังเดินมาดมฟุดฟิดที่ถุงขนมสีเหลือง ใช้ลิ่นเล็ก ๆ นั้นเลียแผลลิบก่อนวันระยะออกมา

"ที่นี่ไปด้วยกันได้ยัง"

คุณเกรย์ไม่ตอบ แต่พอผมเอื้อมมือจะไปสัมผัสผิวเขา ก้อนขนสีเทากลับสะดุ้งตัวโยนวิ่งไปอีกฝั่งของถนน

"แฉ้ว"

เสียงเล็กๆ นั้นดังออกมาคล้ายกับจะตำหนิผม โอเค ขอโทษก็ได้ คราวนี้พอผมจะก้าวเข้าหาเขา ปรากฏว่าคุณเกรย์กลับวิ่งหนีไปเสียอย่างนั้น ยังไม่ทันได้ร้องตาม เสียงโทรศัพท์ของผมก็ดังขึ้น

"ฮัลโหล"

"มึงอยู่ไหนอีกวะ เค้ามามากันหมดแล้วเนี่ย"

"เฮ้ย ขอโทษๆ กำลังไป"

ผมกรอกเสียงลงไปไนโทรศัพท์ทันทีที่นั่นก็ขึ้นได้ว่ามีนัดทำงานกับเพื่อน พลาจวิ่งไปยังป้ายรถเมล์หน้าปากซอย ไม่วายเหลือบหันไปมองทางที่ผมมาจากมา แต่ก็ไม่เห็นคุณเกรย์แล้วแม้แต่เงา

วันต่อมาผมซื้อหาไร่มารสสามถุง หวังจะได้ตีชู้กับเพื่อนใหม่ เสียแต่พอมาที่เดิมกลับไม่เจอคุณเกรย์ตามที่คาด แม้ว่าจะยืนรออยู่เสียนานจนตั้งใจ แต่เพราะใบหน้าไทมๆ กับขนยุ่งๆ นั้นทำให้ผมอดเป็นห่วงไม่ได้ แมวจรไม่มีใครคบแถมหน้าตาไม่เป็นมิตรนั้นน่าจะหิวน่าดู ผมเลือกหาไร่หนึ่งซอง แกะมันออกแล้ววางไว้ข้างเสาไฟฟ้าที่ติดประกาศแมวหาย ที่แรกที่ผมได้เจอคุณเกรย์

รุ่งขึ้น ผมพบว่าถุงขนมหายไปจากที่เดิม มันปลิวไปติดอยู่ที่ซอก ถัดจากเสาไฟฟ้าไม่มากนัก เส้นหาไร่ตกอยู่ตามพื้นแต่ไม่มากพอให้คิดว่ามันปลิวและหกตามแรงลม ผมจึงคิดว่าคุณเกรย์น่าจะมามีกันไปบ้างแล้ว

ผมก้มตัวลงเก็บเศษขยะและถุงขนม เดินไปหย่อนมันลงถังขยะที่ถัดจากเสาไฟฟ้าไปหนึ่งช่วงเสาก่อนหมุนตัวเดินออกมา พลันหางตาก็ดันเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่างเข้าเสียก่อน...

แมว...

คุณเกรย์...

ผมเจอคุณเกรย์เดินย่องตามผมอยู่ พอคุณเขาเห็นผมก็ชะงักตัวก็กหย่อนก้นนั่งลงข้างๆ เสาไฟฟ้าที่ติดใบประกาศตามหาเจ้าตัว ยกขาหน้าขึ้นมาเสียดชิดเหมือนไม่รู้เรื่องอะไร

ผมขยับยิ้ม

คืนที่วันนี้พทหาไร่มาด้วย คิดในใจพลาจหยิบของขนมออกมาแกะออก กลืนขนมล่อยฟุ้ง กลืนหอมคองล่อยไปแต่จะจุกเล็กๆ นั้นทำให้คุณเกรย์หันขวับมาทางผม ตากลมโตสี่เหลือบจับจ้องไปที่ของหาไร่ในมืออย่างน่าเอ็นดู

ผมหย่อนตัวนั่ง

"หิวอะดิ"

คุณเกรย์ไม่ตอบอีกแล้ว แต่ขยับเข้ามาใกล้ผมมากขึ้น เร็วกว่าครั้งแรกที่เจอกัน ก่อนจะยินยอมให้ผมป้อนอาหารให้ ปากเล็กๆ นั้นค่อยๆ จับปลาเส้นอย่างเอร็ดอร่อย ผมไม่รู้ว่าแมวมันกินอะไรเพราะไม่เคยเลี้ยง แต่อย่างน้อยก็คิดว่าคุณเกรย์ควรได้กินอาหารที่ดีกว่านี้จะได้อ้วนกว่านี้

แผนการซื้ออาหารแมวในหัวผมเริ่มขึ้น

"เดี๋ยวพุงนี้ก็จะซื้ออาหารแมวมาให้นะ ชอบกินยี่ห้อไหน"

คำตอบที่ได้คือดวงตากกลมโตสีเหลืองที่จ้ององมาทางผมเมื่อผมไม่ยอมป้อนปลาเส้นในถุงให้คุณเขาเสียที ผมหัวเราะเบาๆ ก่อนเอื้อมมือหมายจะไปสัมผัสขนสังกะตังนั้น แต่สัญชาตญาณแมวลับสั่งให้คุณเกรย์ตีตตัวหนีผมไป

"อ่าว ขอโทษก็ได้ กลับมาเถอะ ยังไม่หมดถุงเลย"

คำตอบคือความเงียบและไร้งาของคุณเกรย์

เพราะสถานการณ์แต่ละครั้งไม่เคยให้ผมโทรหาเจ้าของตามป้ายประกาศ ครั้งแรกกว่าจะได้โทรหา ก็ปรากฏว่าคุณเกรย์ซึ่งหนีไปเสียแล้วครั้งที่สองไม่เจอคุณเขา เกรงว่าถ้าบอกเจ้าของไปเขาอาจจะมาเสียเที่ยวเมื่อไม่เห็นเจ้าเหมียวในดวงใจ ส่วนครั้งนี้คิดว่าตั้งใจจะโทรบอกเจ้าของแท้ๆ แต่กลับมาเจอกันผิดที่ผิดทางไปหน่อย คุณเกรย์อยู่ตรงเสาไฟฟ้าที่มีเบอร์โทรติดต่อไว้และผมไม่สามารถเข้าไปใกล้เขาไปมากกว่านี้ได้ ทำให้ไม่ได้โทรหาอย่างที่หวัง

ครั้งที่สี่ กว่าผมจะฉลาดพอให้โทรหาเจ้าของเพื่อบอกว่าผมพบแมวของเขาอยู่แถวนี้ เชื่อว่าเขาจะมีเวลามาหา คุณเกรย์จะได้กลับไปอยู่บ้านสบายๆ เสียที ผมก็เดินถือถุงพลาสติกในมือที่ภายในบรรจุอาหารกระป๋องของแมวยี่ห้อหนึ่งไว้ ตั้งใจว่าจะเอาให้คุณเกรย์กินและโทรหาเจ้าของเขาเสีย

แต่ปรากฏว่าป้ายประกาศที่เคยแปะอยู่ที่เสาไฟฟ้าต้นนี้กลับหายไป รอยสก๊อตเทปที่ยังติดอยู่ทำให้ผมคิดว่าเจ้าของอาจจะเจอคุณเกรย์แล้วก็ได้จึงมาเก็บป้ายประกาศไป

คิดได้อย่างนั้นก็โล่งใจปนใจหายนิดๆ เพื่อนใหม่ที่หวังว่าจะได้สนิทกัน กลับไม่อยู่ซะแล้ว อย่างไรก็ตามเสียก็ดีกว่าให้คุณเกรย์มาเดินพ่นพ่านทำหน้าตาไม่เป็นมิตรใส่แมวจรเถื่อนนี้

ผมถอนหายใจหันหลังกลับว่าจะกลับหอไปทำงานที่ค้างคา กลับสู่ชีวิตนักศึกษิตตามปกติเสียที แต่ทว่า...

แมว...

มีแมวนั่งมองหน้าผมอยู่บนถนนฝั่งเดียวกัน แม้จะเว้นระยะเล็กน้อยก็ตาม ผมอึ้งเมื่อสิ่งที่ผมคิดไม่ใช่ความจริง แม้ว่าป้ายประกาศจะถูกดึงออกไปแล้ว แต่คุณเกรย์ยังคงอยู่ที่เดิม

"คุณเกรย์! ทำไมยังอยู่อีกล่ะ นี่กว่ามีคนมารับไปแล้ว"

ผมคุยกับเขา ก้มตัวนั่งชันเข่าเพื่อเปิดอาหารแมวกระป๋องที่ไหนๆ ก็ซื้อมาให้คุณเกรย์อยู่แล้ว ถึงจะสงสัยที่ป้ายประกาศหายไป แต่สภาพวิหิงของของคุณเกรย์ก็ทำให้ผมตัดสินใจให้อาหารเขาก่อนเรื่องอื่นๆ

คุณเกรย์ทำหน้าที่สงสัยที่อาหารของวันนี้แปลกไปจากเดิม แต่ก็ไม่รอช้า ฟุ้งเข้ามาดมฟุดฟิดก่อนอ้าปากกินอาหารตรงหน้า ครั้งนี้นั้นไกล่กว่าครั้งแรกๆ ที่เจอคุณเกรย์ ระยะห่างระหว่างผมกับเขาร่นเข้ามาเรื่อยๆ พอเห็นว่าอาหารไกล่จะหมดแล้วผมจึงเอื้อมมือ...ลองลูบขนสีเทายุ่งฟูนั้นดู

คุณเกรย์ที่ก้มกินอาหารอยู่สะดุ้ง แต่ไม่ได้เงยหน้ามาดู แค่อันตรายๆ เหวี่ยงไปหน้ายังคงมุดอยู่ในกระป๋องอาหาร ผมเลยได้ใจ ลูบไปทั่วหลังคุณเขา ซึ่งคุณเกรย์ไม่ได้ว่าอะไร...และไม่ได้หนีผมแล้ว

"ยอมซี้กันแล้วใช่ปะ"

"แฉ้ว"

คือคำตอบของแมวสีเทาตรงหน้า เมื่อกินอาหารเสร็จคุณเขาก็เงยหน้ามามองผมตาแป๋ว ไม่เหมือนหน้าตาหาเรื่องในช่วงแรกๆ ที่ผมเจอ ท่าทีอย่างนี้แสดงว่ายอมรับผมเป็นพวกแล้วใช่มั๊ย

ผมไล่มือไปยังใต้คางของคุณเกรย์ ขยับนิ้วเกาเบาๆ คุณเกรย์ขีดหน้าหลับตาพริ้ม ยินยอมให้ผมเกาคางให้แต่โดยดี อันที่จริงก็ไม่ได้นิสัยเสียนี้ที่ว่า

ทำไมก่อนหน้าถึงหึงใส่กันนะหืม ผมถามคุณเกรย์ในใจ มืออีกข้างยกไปลูบหัวนุ่มนวลเบาๆ คุณเกรย์ไม่ขัดขืนทำให้ผมได้ใจมากกว่าเดิม

ผมละมือออกจากส่วนหัวของคุณเขา ก่อนสอดมือทั้งสองข้างเข้าใต้ท้องจับพุงแล้วยก ทันทีที่ขาทั้งสองของคุณเกรย์ลอยขึ้น สัญชาติญาณแมวกก็สั่งให้คุณเกรย์ดิ้นขัดขืนเพราะคิดว่าผมเป็นภัย

"อย่าดิ้นสิ นี่มาดิ้นะ จะได้พาไปอาบน้ำกินข้าวดีๆ ใจ" ผมพูดกับคุณเกรย์ที่ยังดิ้นไม่หยุดและรุนแรงขึ้นจนผมเผลอกำตัวเขาแน่นขึ้น อึ้งเท่าข้างไหนไม่รู้ของคุณเกรย์ตะปบเข้าที่มือผมทันที เล็บแหลมๆ จิกลงบนมือของผม ทำให้ผมร้องลั่นก่อนปล่อยเขาลงพื้น

คุณเกรย์วิ่งไปอีกทางจนไร้เงา

"ง่า ขอโทษ"

วันต่อมาผมซื้อทั้งอาหารกระป๋องและทาโร่หวังจะไปขอคืนดีคุณเกรย์แต่ไม่มีวีแววของคุณเขาแม้ว่าผมมายืนรอตั้งนานแล้ว วันนี้คุณเกรย์คงยุ่งๆ ละมั้ง ผมคิด เปิดอาหารกระป๋องไว้ข้างเสาไฟฟ้าต้นเดิมก่อนเดินจากไป

พอเลิกเรียนในอีกวันถัดมาผมก็รีบออกจากมหา'ลัยตรงไปยังทางกลับหอพัก เมื่อเข้าผมเดินผ่านเสาไฟฟ้าต้นเดิม แต่อาหารที่วางไว้ไม่มีร่องรอยการถูกสัมผัสแม้แต่น้อย ผมจึงคิดว่าคุณเกรย์อาจจะยังไม่ตื่นเลยวางอาหารแมวกระป๋องไว้ที่เดิมไม่ได้ไปยุ่งกับมัน จบจนตอนเย็น ผมอยากรู้ว่าจะมีวีแววของคุณเกรย์มั๊ยจึงได้รีบวิ่งแจ้นมาดูผลงานอย่างนี้

ไม่มีร่องรอยการกินเหมือนเมื่อเช้า อันที่จริงสภาพมันเหมือนเมื่อวานที่ผมเพิ่งเปิดฝาใหม่ เปิดวางไว้ยังงี้ตอนนี้เป็นยังงั้น ผมใจแป้ว คุณเกรย์หายไปไหนกันนะ

"แฉ้ว..."

เสียงร้องแผ่วๆ ดังมาจากพุ่มไม้ตรงรั้วบ้านที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับเสาไฟฟ้า ผมมองตามต้นเสียงทันที เฟ่งเล็งอยู่หลายรอบถึงเห็นคุณเกรย์ที่ซุ่มอยู่ในพุ่มไม้ ผมเดินเข้าไปหา ทว่าครั้งนี้คุณเกรย์ไม่ขยับตัวแม้แต่น้อย เอาแต่ร้องเสียงแผ่วๆ

อยู่อย่างนั้น

"เป็นอะไรไปหึ่ม" ผมถาม เสียงร้องแฉ่วดังแผ่วๆ ตอบกลับผมมา

ไม่มีบรรจู่ในศาสตร์ไหนว่าแมวร้องเสียงอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร ผมจึงต้องหาคำตอบด้วยตัวเองโดยแหวกพุ่มไม้ที่เป็นที่ซ่อนตัวของคุณเกรย์ออก แม้จะเข้าไปใกล้คุณเขาขนาดนี้แล้วคุณเกรย์ก็ยังไม่แว่วว่าจะหนีไปเหมือนเช่นเคยจนน่าประหลาดใจ

"เฮ้ย ไปโดนใครทำอะไรมาเนี่ย"

ผมถามเขาอย่างตกใจ พอแหวกพุ่มไม้จนเห็นตัวคุณเกรย์แล้วผมถึงได้เห็นสภาพยุ่งเหยิงของแมวสีเทาตัวนี้มากกว่าเก่า รวมถึงรอยเลือด... เปรอะเต็มส่วนท้อง ใจผมสั่นทันที คุณเกรย์ส่งเสียงแผ่วเบา ผมรีบคว้าโทรศัพท์ ออกมากดหาเพื่อนที่เรียนสัตวแพทย์เพื่อถามถึงโรงพยาบาลหมาแมวที่ใกล้ที่สุด

เมื่อได้ที่หมาย ผมถอดแจ็กเก็ตของตัวเองออกก่อนใช้มันค่อยๆ ห่อตัวคุณเกรย์ไว้ ผมซ้อนตัวคุณเขาขึ้นมาอย่างเบามือที่สุด คุณเกรย์ครางเสียงเบาจนผมใจเสีย

"ไม่เป็นไรนะคุณเกรย์ เดี่ยวจะพาไปหาหมอแล้วนะ ไม่เป็นไรแล้วนะ"

ผมบอกคุณเกรย์เสียงสั่น กิ่งเดินกิ่งวิ่งไปหน้าปากซอย มองหาแท็กซี่เพื่อจะโบก เสียแต่พอคนขับเห็นสิ่งมีชีวิตเปื้อนเลือดในมือก็ไม่มีใครจอดรับ ก้อนสะอื้นจุกอยู่ที่คอผมอย่างช่วยไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงช่วยกันไม่ได้หนึ่งชีวิตไม่ได้มีค่าเท่าๆ กันหรอกหรือ

ผมโบกมือหาแท็กซี่ต่ออย่างไมย่อท้อ คุณเกรย์ไม่ร้องแล้ว แต่แรงกระเพื่อมเบาๆ จากอกทำให้ผมรู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ จนในที่สุดก็มีแท็กซี่ใจดีจอดรับผมหลังจากที่โดนปฏิเสธมาหลายสิบคัน ผมบอกจุดหมายกับคุณลุงก่อนอุ้มคุณเกรย์ไว้แน่น คุณลุงแท็กซี่รีบพาผมไปถึงจุดหมายด้วยเวลาไม่นาน

ผมกล่าวขอบคุณเขาจากใจจริงเมื่อชำระเงินเสร็จ จากนั้นจึงรีบวิ่งพาคุณเกรย์เข้าโรงพยาบาลสัตว์เล็กไป

•2•

คุณเกรย์ถูกส่งถึงมือหมอลแล้ว เจ้าหน้าที่ให้ผมกรอกเอกสารเกี่ยวกับประวัติคุณเกรย์ที่เคาน์เตอร์ เสียแต่ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคุณเกรย์มากนัก จึงได้แต่ตอบเท่าที่ตอบได้

ก่อนหน้านั้นผมโดนคุณหมอลจับขี้ตยากันบาดทะยักและพิษสุนัขบ้า เมื่อรู้ว่าผมไม่ใช่เจ้าของคุณเกรย์ และไม่ทราบว่าคุณเกรย์มาจากไหน แต่แผลเล็กๆ ที่โดนคุณเกรย์ข่วนครั้งนั้นไปเตะตาคุณหมอลเข้า ทำให้ต้องป้องกันไว้ก่อน

"สืเทา!" เสียงผู้ชายที่ตั้งขึ้นมาทำให้ผมสะดุ้งเฮือก เมื่อหันไปมองตามต้นเสียงก็ปรากฏภาพผู้ชายร่างสูงใหญ่ไว้ผมยาวมัดไว้ข้างหลังลวกๆ ผมสี่ซั่มรับกับหน้าตาทำให้ดูเป็นคนดู วิ่งออกมาจากข้างหลังเคาน์เตอร์ และมุ่งหน้าไปทางห้องฉุกเฉิน เสียแต่มีพี่ผู้หญิงมาบังทางไว้

"ครามm อย่าเสียงดัง"

"ขอโทษครับ แต่สืเทาอยู่ห้องนี้จริงๆ หรือครับ" ผู้ชายตัวใหญ่ถามด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ส่วนฝ่ายพี่ผู้หญิงเองพอเห็นว่าคนอื่น ๆ เริ่มหันมามอง จึงได้แต่ค่อยๆ พาคนตัวใหญ่เดินหลบมุมไปไกลๆ

"จ้ะ เมื่อครู่มีคนเอาแมวมาเข้าห้องฉุกเฉิน หน้าเหมือนสืเทาของครามเลย"

"ผมเข้าไปได้ไหม..."

"ตอนนั้นหมอลวิศดูแลอยู่ แต่ถ้าจะเข้าไป..."

เสียงบทสนทนาของทั้งคู่เบาลงเรื่อยๆ จนผมไม่ได้ยิน

ผมหันหน้ากลับมาทางพนักงานบริการที่อยู่ตรงเคาน์เตอร์ เธอเองก็หันหน้ากลับมาพร้อมผมเช่นกัน เดว่าเมื่อครู่คงหันไปมองเหตุการณ์วุ่นวายทางนั้นเหมือนกันกับผม เธอยิ้มแหยๆ ให้ส่วนผมเอ่ยถาม

"มีอะไรรีเปล่าครับ"

"เปล่าหรือคะ แคน้องเกรย์หน้าตาคล้ายกับแมวของเขานะคะ เลยรีบออกมาดู ขอโทษด้วยนะคะ"

"อ้อ...ครับ"

ผมไม่ได้ว่าอะไรต่อแม้ว่าจะเกิดคำถามมากมายอยู่ในใจ สุดท้ายผมก็ได้แต่นั่งรอคุณเกรย์อยู่ที่ส่วนรับรอง ผมนั่งเหม่อ ไม่ได้กดโทรศัพท์เล่นอย่างที่ปกติชอบทำ เพราะมีความคิดเรื่อยเปื่อยมากมายอยู่ในหัวผม

'สีเทา' งั้นหรือ เป็นไปได้ไหมว่าคุณตัวใหญ่คนนั้นอาจจะเป็นเจ้าของคุณเกรย์จริงๆ สีหน้าของเขาเองก็ดูกระวนกระวายไม่น้อย แต่ถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมถึงได้ขี้ก๊ายประกาศหาออกกันนะ แล้วตอนนี้คุณเกรย์จะเป็นยังไงบ้างนะ แต่ถึงมือหโมแล้วคงจะปลอดภัยแล้วใช่ไหม ผมไม่รู้ว่าแผลของคุณเกรย์หนักหนาสาหัสเท่าไรเพราะไม่เชี่ยวชาญ แต่เลือดออกขนาดนั้นคงหนักไม่ใช่น้อย ใจผมเสียขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ไม่รู้คุณเขาไปถูกอะไรมาโดนใครตีหรือหมาจรตัวไหนกัดรีเปล่า

"เจ้าของน้องเกรย์ครับ"

ผมสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อที่แม้ว่าจะไม่ใช่ชื่อของผมก็ตาม ผมลุกขึ้นยืนรับคำคุณหโมเดินมาทางผมพร้อมเอ่ย

"ตอนนี้น้องปลอดภัยแล้วนะคะ โคนกัตเป็นแผลถลอกนิดหน่อยแต่ไม่ถึงกับเป็นอันตราย แผลเองก็ไม่ได้ลึกมาก แต่เค้าเหนื่อยและอ่อนเพลียมากกว่า ทางที่ดีให้นอนดูอาการที่โรงพยาบาลสักสองสามวันก่อนนะคะ"

"อ่า ได้ครับ" คุณเกรย์ไม่เป็นไรแล้ว ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก

"คนไหนหรือ"

"นั่นไงที่นั่งตรงนั้น เลื่อนนักศึกษาอะ"

บทสนทนาของคนสองคนลอยมาเข้าหูผมอย่างห้ามไม่ได้ ผมคงไม่ใส่ใจ ถ้าคนในเสื้อนักศึกษาตอนนี้ไม่ได้มีแค่ผม พอเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นร่างคนตัวโต คนนั้นเดินเข้ามาหาผมที่กำลังนั่งรอชำระค่าใช้จ่ายทั้งหมดอยู่

ร่างสูงใหญ่ที่ยืนตรงหน้าผมแสดงท่าทีอีกอัก เขาตัวโต แต่ไม่ใช่เพราะไขมัน หากแต่เพราะโครงร่างเหมือนเป็นคนกระดูกใหญ่รวมถึงกล้ามเนื้อเยอะ ทำให้ดูตัวใหญ่ เขายืนยกอยู่สักพักก่อนเอ่ย

"น้อง...เป็นเจ้าของแมวตัวนั้นหรือครับ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)